

Johann Fecht

**Prorector Universitatis Rostochiensis Joannes Fechtius ... Ad Exeqvias ...
Christinae Dorotheæ Schoepferiæ, Quas ... Parentes Filiæ ... parabunt, Proceres,
Civesqve Academicos officio & peramanter invitat : [Scr. Rostochii, sub
Rectoratus Academici sigillo, iplo humationis die, XVII, Junii, A. O. R. MDCCIV.]**

Rostochii: Wepplingus, [1704]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn774521201>

Druck Freier Zugang

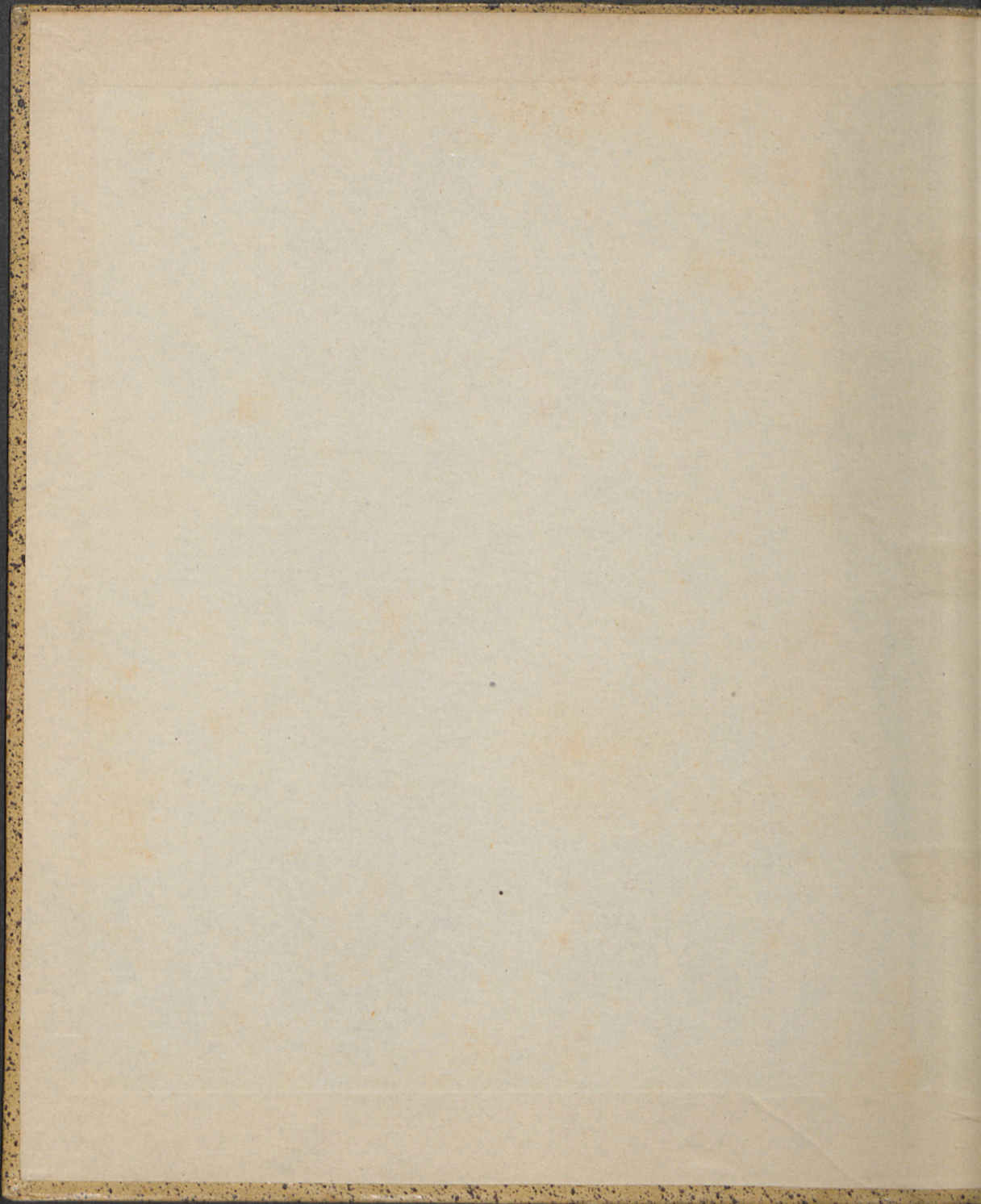

Fecht, J.,
in
Chr. D. Schoepfer.

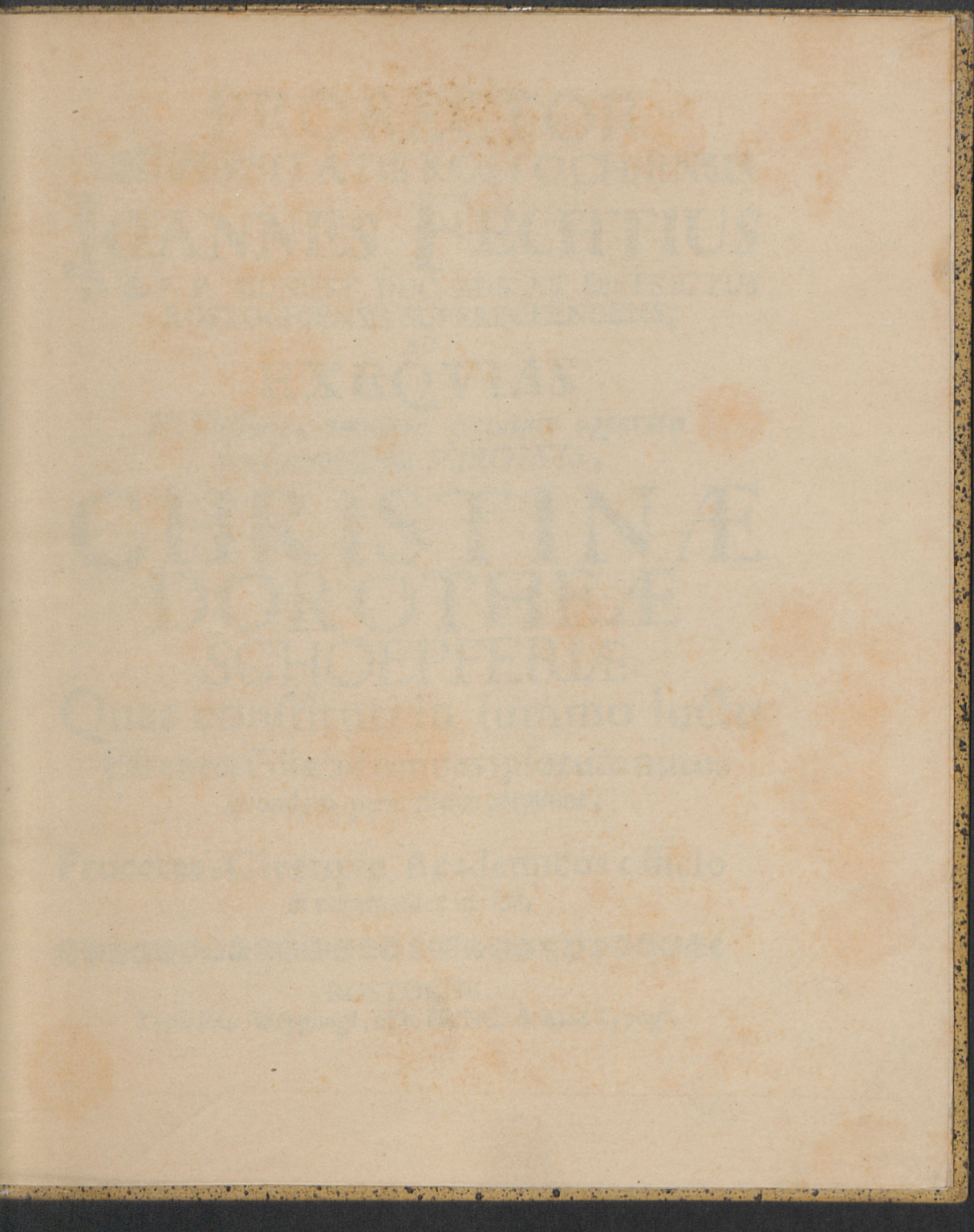
Rost. (1704.) / a

35

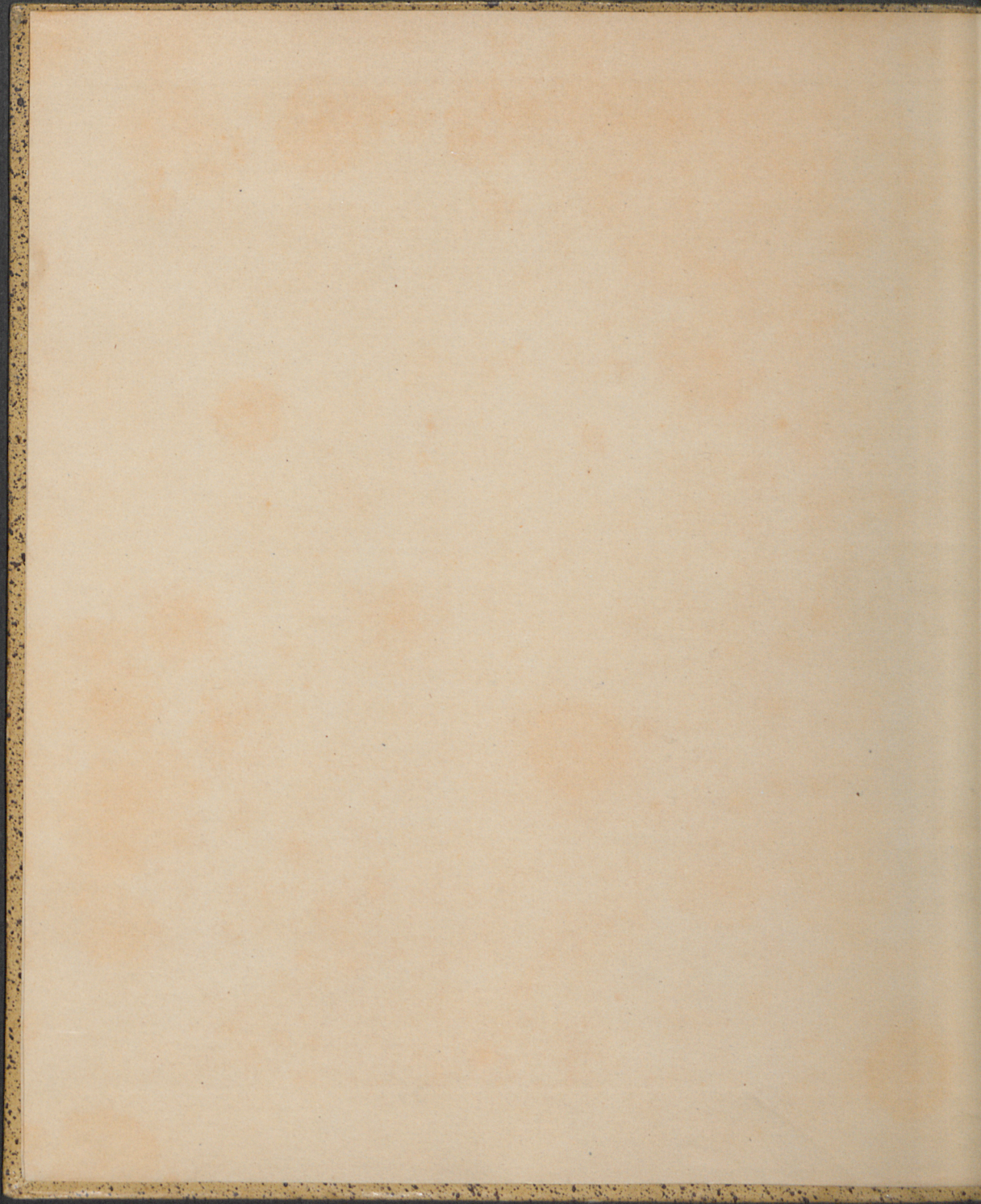

PRORECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
JOANNES FECHTIUS

D. & P. P. CONSIST. DUC. ADS. ET DISTRICTUS
ROSTOCHIENSIS SUPERINTENDENS,

AD
EXEQVIAS

*Nobilissima, omnique virtutum apparatu
condecoratissima VIRGINIS,*

CHRISTINÆ
DOROTHEÆ
SCHOEPFERIÆ,

Quas constituti in summo luctu
Parentes Filiæ ad omnes ipsorum nutus
qvondam paratissimæ parabunt,

Proceres, Civesqve Academicos officio
& peramanter invitat.

ROSTOCHII,
Typis Joh. WeplingI, SER. PRINC. & Acad Typogr.

Quod de eorum excessu, qui ex sanguine nostro orti sunt, quam ille passionem, quem cruciatum, animis incutiat, vetus Poëta pronunciauit: *homo toties moritur, quoties amittit suos*: id quamquam non uno, sed pluribus jam exemplis senserint, qui Filiam hodie suam primogeni-

tam efferunt, nunc tamen, cum ad summi doloris quoddam quasi fastigium devenerint, mori se quam maximè & deficere sibi met videbuntur. Nec enim id tantum, quod sanguinis ortu suum erat, amiserunt, sed id quoque, quod in Filiam DEUS, quod excellens naturæ indoles, quod sollicita educatio ubere copiâ contulerant. Quid? quod isthac jam ætate, ubi nondum penitus maturuerant anni, cum nulla jam ipsi virtus defuerit, clarissimis quotidie documentis ostenderit, illustri ipsam sexui suo ornamento & singulare morum absolutissimorum fore exemplum. Quod quæ deinde sive defunctæ sorores, sive virgines quæcunque & tæminæ aliæ æmulaturæ essent, non possent non ad eximiâ laudis genus proficere. Tale tantumque Divini amoris pignus cum Parentum oculis sit subductum, quis mirabitur, id iisdem evenire, quod generatim de suorum mortibus effatus est Euripides:

*Gravis ante alios, gravis ille dolor
Nescit gemitus lassare suos,
Quoties lugent crepta sibi
Pignora matres.*

Fidem apud vos, Lectores, facilius inveniam, si, quo pacto vitam illa suam, brevem quidem, sed nullâ laudis,

dis, quantumlibet ingentis, parte carentem, justâ serie enarravero. Nata est, Parente, Jcto, ut omnes norunt, consummatissimo & Academia nostrâ inæstimabili doctore, JOANNE JOACHIMO SCHOEPFERO, sacri Palatii Cæsarei Comite & Serenissimi PRINCIPIS nostri in Consistoriali Judicio Consiliario, viro ob maxima in Remp. literariam pariter atqve civilem merita jamdudum celeberrimo. Matre CATHARINA ELISABETHA MITHOFENIA, natâ ex illustri summâqve dignitatis viro, HECTORE JOANNE DE MITHOFEN, Cancellario qvondam Qvedlinburgensi & Consiliario Stolbergensi. Avo Paterno gavisa nostra est Jureconsulto scriptis consiliisque inclyto, THEODOSIO SCHOEPFERO, Causarum apud Qvedlinburgenses Patrono nominatissimo, nato ex JOACHIMO SCHOEPFERO, Præfecto qvondam in Sander & Treleben. Qui cum Divino beneficio, senex plusquam leptuagenarius, adhuc hodie supersit, vel ideò fuerat memorandus, qvia eo venerationis & amoris ardore in hunc Avum suum Nostra ferebatur, ut in lethali lectulo suo, cum cæteris omnibus ad mortis iter accincta valediceret, hujus tamen manibus ultimum se figere osculum non posse, pio pectore fuerit conquesta. In Maternâ vero lineâ memorabile prorsus est, tres defunctam justâ serie inter majores suos numerare Cancellarios, HECTOREM JOANNEM, jam memoratum, Cancellarium Qvedlinburgensem, ejusqve Parentem, nostræqve Proavum, DANIELEM de MITHOF, Cancellarium Sverino-Meclenburgensem, postremo illius Avum, nostræqve Abavum, HECTOREM de MITHOF, Francisci & Augusti, Saxonie inferioris Ducum Cancellarium, eundemq; Comitem Palatinum Cæsareum & Equitem

qvitem Auratum. Producta ex hoc tam illustri fangvine in lucem est pridie Natalis Christi anni supra millesimum sexcentefimumq; nonagesimi primi. Postridie lustrata salutari fonte, inqve memoriam amabilissimi doni, à Christo, in Ecclesiæ solennitate pariter rum nascente, cœlitus sibi allati, CHRISTINÆ DOROTHEÆ nomine exornata, inter pietatis & cœtera, hunc sexum maximè decentia, studia feliciter adolevit. Nec enim poterat aliter, cum qvæ eandem eduxerat, pia atqve religiosa mater, qvæcunqve facienda præceperat, qvæcunqve monuerat, fecerit ipsa, nec regulam tantum agendorum præscripsit & normam, sed suppeditaverit etiam exemplum. Ex qvo fieri non poterat, qvin, cum Mater pietate & virtute excelleret maximè, parentis æmula nata eandem in laudem professis ejusdem vestigiis eo successu incumberet, ut relinquere incertum, æqvaveritne, qvam imitabatur, an pro ætatis modulo superarit? Qvam obrem dotium illarum, teneræ huic ætati convenientium, lætissimam & plenam spem qvamqvam dicendo assequi non valeam, id tamen agendum mihi nihilominus est, ut qvod ex tabulâ hac publicâ in Academia nostræ funeribus Christianâ lege fieri solet, hoc ex loco lectoribus inculcetur magis, ne aut muneris nostri posthabuisse partes, aut in administrandis iisdem segnus, qvam decebat, versati fuisse videamur. Brevi itaqve piæ Matris curâ, qvæ omnium suarum momenta cogitationum ad liberorum ornamentum referenda judicabat, illæ animæ corporisqve in Filiâ extiterunt dotes, tot pulcerrimarum virtutum non tam indicia qvam exempla effulserunt, qvot in provecæ ætatis fœminam cadere unquam possunt. Nam illas artes, qvibus puellarum animi

antmi imbui ornariqve solent, mirâ solertiâ, nec minore successu arrisuit, eas verò summas eminentissimasqve, quibus Divini Numinis cultus & erga homines officia continentur, ita mente complexa est, ut progressus in iis quotidie admirabiles faceret, vinceretqve omnem, non suorum tantum, sed quotquot versari cum eadem contigerat, spem & expectationem. Timere & venerari DEUM, omnem ponere fiduciam, in Servatorem Christum, legere sedulo familiariaqve sibi reddere sacra oracula, ædem intrare DEI cultui consecratam & Divini verbi fluentia ex ore docentis cupidissimè in se derivare, dedere se totam precibus & hymnis, parentes colere & audientem esse dicto ipsorum, nunquam ullo verbo, ullo gestu eos offendere, pudicè habere ætatem, à nimio cultu corporis, illo præcipuè, ut Tertullianus appellat, mulierum immundo abhorre, maximum virginis ornamentum virtutem censere, suarum rerum, non aliarum, satagere, nihil supercili, nihil arrogantia adsumere, fugere otium, labori advescere, nihil antiquius ducere honestâ famâ, se majores civilitate & reverentiâ, pares benevolentia & comitate amplecti, dareqve operam, ut non modò culpâ rebus in cunctis vacaret, verum suspicione etiam, in summâ contentionis suæ & voluptatis parte ponebat. His verò virtutibus cum suapte sponte totoqve nisu floreret, quantam ea res afferre parentibus affectionem ad summam purissimamq; voluptatem poterat? Verum & iis tradita, qui mentes tenellæ ætatis Christianæ religionis elementis imbuere solent, ita Divini Spiritus bonæqve naturæ impetu, nec tam ex disciplina lege, quam ipso animo eò ducente, profecit, ut fidei suæ rationem, quod ait Apostolus, reddere, ut eandem ex sacratissimarum Scripturarum testimoniis commu-

nire, ut ad Ecclesiæ ministrorum interrogata, quos solliciti de liberorum suorum salute Parentes, sacrorum scientiam exploraturos, advocaverant subinde, promptè potuerit respondere & expedite. Quod quamquam eò faciliori operâ fieri poterat, quo severiori studio in sacrarum Literarum, librorumq; eidem instituto inservientium, lectionem insatiabili quodam ardore perpetuò incubuit, ingenuam tamen ea res admirationem & parentibus expressit, & juventutis formatoribus, eo quod non contenta, vulgò in libellis repræsentatam Divinarum doctrinarum imaginem memoriæ committere, quin & in historias sele immitteret sacras, ex iisq; anxiam diligentiam legeret, quicquid insignè in Christianâ vitâ, quin & morte ipsâ, usum adferre poterat & præstare. Cui instituto ut robur pondusque adderet, sacros in templo conventus nunquam defesso studio frequentare & sacrorum oraculorum interpretes devotâ, quâ decet, attentione audire, quin & audita eum domesticâ Bibliorum lectione conferre, in rarioribus deliciis habuit. Nec divelli ab hoc se proposito quicquam unquam passâ tuit. Nam postremo quoque quod analysin ipsius accessit octiduo, Dominicâ, quam ipsæ Junii Calendæ signabant, ter publico cœtui, in æde Mariæ quondam sacratâ, immixta jucundissimam hanc æve ac saluberrimam operam singulari cum animi sui desiderio obibat. Sed nec domesticarum rerum curam insuper habuit. Aliæ hac ætate puellæ vix familiæ negotiis manum adponere occipiunt. Hæc ad perfectionem jam pervenisse videri omninò potest. Nam & ingenium ei solers prudensque, atque ad eas artes omnes instructum obtigerat, quibus egregie regere tuerique familiam licet. Quare læta alacrisque ad

ad omne officium accurrebat, quod aut domus curæ atque tutelæ, aut sibimet ipsi deberet; & in eam constituta erat fastigio, ut absente aliquando per aliquot menses Matre, vix undecim tum annos habens, universis matrisfamilias negotiis, singulis laborum pensum admetiundo, redimendoque ære ea, quæ pro familiâ coemi compararique necesse fuerat, sedulo providèque perfungeretur. Quo facto parentem, cuius veneratio sacrosancta ei semper fuerat, quique incredibilem ex eâ re oblectationem capiebat, plurimum demerebatur. Ita verè matura & consummata reddita est CHRISTINA DOROTHEA nostra, sed heu quondam nostra! antequam annorum ei maturitas obtigisset. Nunc quomodo defecerit, quomodo tot virtutum confluxus emarcuerit, enarrandum mihi est. Vix exclusa in lucem, cum tenerrima membra & naturæ constitutionem ita debilem adferret & infirmam, ut vivere vix posse judicaretur, per tres integros à decimo, ex quo nata fuerat, dies vitæ omnis vigorisque expers apparebat, ut nè quidem respiratiōnis se indicia proderent, pennæ beneficio explorata. Labia tamen paulò post moveri deprehensa & matris uberibus admota spiritum recipere visa est, quamquam quousque materno lacte nutrita est, redeuntibus post fatales periodos ventris torminibus afflicta perpetuò fuit. Cessarunt illa tamen DEI beneficio, cum itinere primum ad Avum paternum & Aviam maternam, quibus nepotulam ipsis adblandientem offerebat mater, deinde verò Rostochium suscepta, hanc sive aeris mutationem, sive corporis motum salutem firmiorem attulisse filiolæ compertum fuit. Ex quo tempore quamquam valentior ipsi fuerit valetudo,
sub.

subinde tamen vel capitis doloribus vel defluxibus,
ex fallugine ortis, vexabatur. Donec postremò post
mensis hujus initium ægrè habere, malumqve mox in
epidemiã hodie luem, variolorum morbum, erum-
pere cœpit. Quamvis verò nihil auxilii, nihil humanæ
opis, qvam ingens medicinæ ars & indefessa cura con-
summatissimi morborum mortisq; domitoris, JO. ER-
NESTI SCHAPERI, Archiatri solidã raraqve scien-
tia & admirabili successu longelatèqve celeberrimi, in
ipsam conferre, aut amantissimorum parentum arden-
tissimum studium præstare posset, ei unqvam defuit,
id omne tamen nullum alium exitum habuit, qvam qvi
parentibus lugendi moerendiqve amissam ex oculis
virtutem, mihi verò hanc scriptionis durissimæ neces-
sitatem exprimeret. Qvum sentiret CHRISTINULA
nostra, A DEO DATA, morbi ferocitate extrema sibi
imminere fata, non imparatam offendit mors, sed à
pueritiã qvasi memorem qvam maximè & cogitantem
sæpius de novissimã horã, immò desiderio appeten-
tem. Qvicquid in sacris Pandectis vel notaverat
jam olim, vel ex ore sacri præconis audiverat, id omne
ruminata subjecit sibi assiduò & contra mortis terrorem
tanqvam validissimis copiis mentem instruxit atqve
armavit. Qvare longissimam sibi temporis moram
esse profitebatur, qvã disjungeretur à Servatore suo, à
sponso animæ suæ, qvem unicè deperiret, qvem pe-
ctore suo complecteretur. Hunc itaque suomet motu,
nec ullo hominum præeunte, sæpius inclamavit: cupio
dissolvi & esse tecum, ô Christe. Muß ich Sünden
von dieser Welt / hinfahren nach Gottes Willen / zu
meinem Gott / wanns ihm gefält / will ich ihm hal-
ten stille. Mein arme Seel ich Gott befehl / in mei-
ner

ner letzten Stunde. O fromer Gott/ Sünd Höl und Z ob/
hastu mir überwunden. Quæ cum Stephani ultimum su-
spiriū exprimāt, id se repetitā tenere memoria, id se iden-
tidē voce clamare asseverabat; Domine suscipe Spiritū.
Domine animam ad te meam recipe. Mox pecca-
torum suorum memor, ad Christi sanguinem confugis-
ebat, quod ipsam emundaret ab omni peccato: Herr ich
habe mißgehandelt und mich drückt der Sünden Last.
O Jesu auff dein Wort verlass ich mich allein. O Do-
mine Jesu, tibi vivo, tibi moriar, tua ero, quousque
vixero, nec tua esse desinam, cum morti succubero.
Qui Divini Spiritus, in corde animulæ suæ latitantis,
efficacissimi motus, non poterant non & parentes &
alios in Divinorum operum admirationem rapere &
in gratiarum actionem, pro tantis Divinæ gratiæ in-
moriente Filiâ documentis. Inter hæc matrem ample-
xa, ne dolore semetipsam consumeret, rogavit, se enim
nunc ab omni hujus mundi strepitu liberatum iri & in-
gressuram esse in æterna gaudia Domini sui, Tum va-
lere jussis omnibus composuit corpus ad requiem, pau-
latimque resoluta inter adstantium preces placidissimè
expiravit. Hunc finem habuit incomparabilis hac in
ætate virgo, de cujus morbo pariter & excessu SCHA-
PERUM nostrum audiamus, intima humani corporis
curatissimâ indagine rimantem.

*Ad Morbum Elegantissime & admirandis ingenii ac sapi-
entia prorsus singularis ætatem ipsius multoties superantibus
dotibus prædita Virginis SCHOEPFERIANÆ quod attinet, per
Civitatem nostram sat diu longè latèque grassantium vario-
larum miasma & hancce nostram invadebat, more tamen,
eo, quem Medici laudabilem dicunt, dum die quarto, qui
eruptioni variolarum est sollemnis, & hic numerosa sua dabat
vestigia*

B

vestigia, quæ situ & colore decenti conspicua spem salutis non
levem spondebant, ut hinc quoque è re esset, iis, quibus
ceptum remediis continuare, & ulteriorem inde expectare
exoptatum successum. His omnibus ut ut satis instructa es-
set agra, nec remedium optimorum usum ea intermitteret,
nihilominus nocte ad quintum morbi diem tendente hora 2da,
macula nigra hic illius superficiem corporis obsidentes novi
miasmatis venenosi variolis juncti ungues mortiferos prode-
bant, quæ cum hæmorrhagiæ narium magnâ atque frequen-
ti simul conspicebantur, dabantque testimonium sanguinis
nexum nimis solutum esse, dum utilans ac valde tenuis
sanguis profuebat. Accedebant subinde dejectiones alvi
eruenta copiose, quæ an ex eo derivari velint, quod sanguis
magna copiâ è naribus ad fauces sic ad ventriculum deplue-
bat, an verò & in intestinis vasorum sanguiferorum eadem
ruptio facta, ut è copioso per alvum profuente sanguine
presumendum est, hic multis non evincam, siquidem ut
sola macula nigra juxta celeberrimorum Medicorum & Ex-
perientia quotidiana observationem, tristem eventum inter-
minantur, ita cum hæmorrhagiæ narium insigni & incompe-
bili mortem eò magis indubiè & hic prænunciabant. In
tristissimo hocce casu, & ubi omnia in cassum videbantur, ni-
hilominus agebantur ea, quæ hisce omnibus convenientissima
erant, sed quanto negotio, quantâque industriâ hisce medela
quereretur, symptomata hæc prob! non nisi necem inferen-
tia & exquisitissima respuebant remedia. Advertens hæc
sapiens agra, voluntati Domini animo impavido atque con-
stanti ad exemplar Christiani jam exercitati se submittebat,
& tristibus de imminente ejus obitu Parentibus multis corda-
tis verbis dicebat solatium, quod ut mirandi quid in tam
Judene virgine observatum reticere nequeo.

Nunc

Nunc ad vos me converto, Parentes, Filiaë Vestraë morte in mortem quandam adductos, ceu præfari in hujus allocutionis meæ exordio cœpi. Isthæc Filiaë Vestraë ad maturitatem prope adductæ ætas, ista dulcedo ingenii, ista venustissimorum morum suavitas, quos stimulos, quos impetus ante paterno maternoque amori subdere poterant, eosdem nunc luctui dolorique addunt. Planctu lacrymisque universa Vestra domus personat & quisque ereptam, non tam virtutibus ornibus ornata, quam virtutem ipsam insolabiliter luget, quam omnes superstitem incredibiliter amaverant. Nemo in Vobis molestè ferre affectum potest, quem ipsa natura mortalibus indidit, quem nunquam Divina justitia reprehendit. Solis labores & lunæ deliquia trepidi, futurorumque, quæ portendere dicuntur, anxii intuemur. Quis Vobis succensebit, si cum familia Vestraë sidera deficiunt, si lumen, quod eidem intulerant, subtrahunt terris, tristemi animis & nihil boni lætiqve ex interceptu illorum augurati haud tralatitio metu concutiamini? Non ignota tamen mihi animi Vestri pietas est. Divini consilii quotidiano cultu & disciplinâ jam diu induxistis mentem & advesfecistis, ut sequeremini DEum & in voluntate ejus sine murmure requiesceretis. Cum percutit ille, non vulnerat, cumque vulnerat, medetur. Proin recogitate, eandem, quæ tristi vos nunc casu dejecit, DEI manum dejicere juxta & allevare, terire modo & castigare & mox mulcere suaviter rursus ac delinire. Ut reliquorum bonorum, ita & liberorum, usus fructus quidem noster, sed apud DEum possessio, cujus unus peculium sumus. Ægrè itaque ferre non possumus, cum sibi reddi postulat DEus, quod dedit. Et quamquam

quam genarum illa in Filiâ oculorumque lux, totque virtutum, quibus decorata fuit, ingentia ornamenta, acerbum acerrimumque desiderium inovent, longè fortius tamen commovebit stabilis illa, in quam deposita est, animæ felicitas. Venit illa properato itinere ad Servatorem suum, ad animæ suæ delicias, ad æternam & nunquam infirmendam quietem. Quam si immoderato luctu eidem invidemus, quid aliud esset, quam venisse eam ad portum nolle nos equidem, aut molestè certè ferre & indignari. Ex morbi contumaciâ in eum illa statum eluctata est, cujus tranquillam serenitatem nulla deinceps concussura calamitas est, nulla infirmior valetudo aut tristioris affectus vehementia offuscatura, quique victâ humanæ fragilitatis lege in sempiternum vitæ ævum est commutatus. Ad hunc aspiremus omnes, huic intentissimâ per omnem vitam curâ inhiemus, in hoc denique placidissimâ voluntate acquiescamus. Vos verò, Cives, hodie horâ primâ ad ædes afflictissimorum Parentum concurrite, officioque prolixo clarissimæ Virgini exequias ite. Debetis id meritis magni Academiae orbisq; literati doctoris. Quæ tanta numero & magnitudine tam ampla sunt, ut quicquid solveritis, id omne adhuc videamini debere. Eadem verò operâ dolorem levabitis, consternatis parentibus præmaturâ Filiæ morte inflictum. Valete. Scr. Rostochii, sub Rectoratus Academici sigillo, ipso humationis die, XVII. Junii, A. O. R. MDCGIV.

Conventus fiet in æde Marianâ.

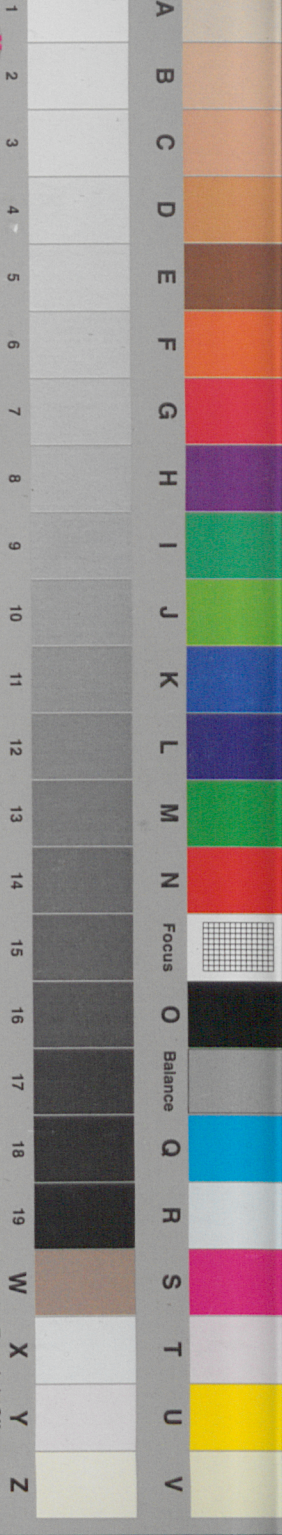

nire, ut ad Ecclesiæ ministrorum inter-
solliciti de liberorum suorum salute Pa-
rum scientiam exploraturos, advocave-
promptè potuerit respondere & expedite.
quam eò faciliori operâ fieri poterat, quo-
dio in sacrarum Literarum, librorumq;
to infervientium, lectionem insatiabili quæ
perpetuò incubuit, ingenuam tamen ea in
nem & parentibus expressit, & juventu-
bus, eo quod non contenta, vulgò in libe-
tatam Divinarum doctrinarum imagine
committere, quin & in historias sele imitte-
jisq; anxiam diligentiam legeret, quicquid in
stana vitâ, quin & morte ipsâ, usum adfer-
præstare. Cui instituto ut robur pondus
sacros in templo conventus nunquam d-
frequentare & sacrorum oraculorum inte-
tâ, quâ decet, attentione audire, quin d-
domesticâ Bibliorum lectione conferre,
deliciis habuit. Nec divelli ab hoc se pr-
quam unquam passâ tuit. Nam postremo
analysis ipsius anecessit octiduo, Domi-
ipsæ Junii Calendæ signabant, ter publi-
æ de Mariæ quondam sacratâ, immissa ju-
hanc æve ac saluberrimam operam fir-
animi tui desiderio obibat. Sed nec de-
rerum curam insuper habuit. Aliæ hac
vix familiæ negotiis manum adponere oc-
ad perfectionem jam pervenisse videri on-
Nam & ingenium ei solers prudensque
eas artes omnes instructum obtigerat, qu-
de gere tueque familiam licet. Quare læ-

Copyright 4/1999 VxyMaster GmbH www.vxymaster.com

Vierfarbselector Standard - Euroskala Offset

ad omne officium accurrebat, quod aut domus curæ
atque tutelæ, aut sibi met ipsi deberet; & in eorū con-
stituta erat fastigio, ut absente aliquando per aliquot
menses Matre, vix undecim tum annos habens, uni-
versis matris familias negotiis, singulis laborum pen-
sum admetiendo, redimendoque ære ea, quæ pro
familiâ coemi compararique necesse fuerat, sedulo
providè que perfungebatur. Quo facto parentem, cu-
jus veneratio facta ei temper fuerat, quique
incredibilem stationem capiebat, pluri-
mum demum annorum, & matura & consummata
reddidit. DOROTHEA nostra,
fedulam annorum ei ma-
defecerit, quomodo
erit, enarrandum
enerrima mem-
adferret & in
per tres in-
es vitæ omnis
quidem respirati-
beneficio explo-
bit moveri deprehensa &
Ipiritum recipere visa est,
materno lacte nutrita est, re-
deum. Cessarunt illa tamen DEI bene-
ficio, cum primò Avum paternum & Avi-
am maternam, quibus nepotulam ipsis adblandientem
offerebat mater, deinde verò Rostochium suscepta,
hanc sive aeris mutationem, sive corporis motum sa-
lutem firmiorem attulisse filiolæ compertum fuit. Ex
quo tempore quamquam valentior ipsi fuerit valetudo,
sub.

